

Doe recht aan realiteit in het Midden-Oosten

Israël vergelijken met Zuid-Afrika is vals. Het land moet zich handhaven in een zee van vijandige bureu.

R. Evers

rabbijn van het Nederlands Israëlitisch kerkgenootschap

VN-jurist Maarten Barends vergaloppeert zich op ieder punt in zijn anti-Israël retoriek (*Trouw*, vrijdag). De hele wereldvrede lijkt af te hangen van het wel en wee van de Palestijnen en de weigerachtige houding van het Westen om Israël aan te pakken.

Palestijnen – en Arabieren – en moslims in het algemeen – moeten lijdzaam toezien hoe het landjepik van de Israëliërs en de etnische zuiveringen gewoon doorgaan. Barends roept op tot een boycot en schetst een utopisch beeld van een vreedzame coëxistentie van joden, christenen en moslims in de staat Israël.

Israël werd gesticht op basis van een verdelingsplan van de Verenigde Naties. Arabische staten aanvaardden het plan niet. Het Joodse volk werd een natie in 1312 voor de burgerlijke jaartelling in het land Israël. Reeds toen was Jeruzalem Israëls hoofdstad. Gedurende de afgelopen 3300 jaar leefden er altijd joden in Israël. Bijna zeventig procent van de Arabische vluchtelingen vertrok zonder ooit een Israëlitische soldaat te zien.

Barends visie op de realiteit wordt vertroebeld door zijn selectieve vertoewardiging. De feitelijke schuldingen worden voorgesteld als de eeuwige slachtoffers. Hij geeft zich uit als idealist met een hoge morele status, die het opneemt met zijn domineesvingertje voor de zwakkeren.

Maar zijn de Arabieren wel zo zelig? Tegelijkertijd ontstonden er twee vluchtelingenstromen van ongeveer dezelfde grootte. Ongeveer 700.000 joden werden uit Arabische landen verdreven. De vluchtelingen

uit Arabische landen werden volledig geïntegreerd in de Israëlitische maatschappij. Maar na 60 jaar zijn Arabische vluchtelingen de enige in de wereld, die nog in kampen leven. Bij Arabieren is veel oliegeld en een overdosis aan mankracht, land en mogelijkheden. Waarom minimaliseert de grote kracht van de Arabische naties minimaliseren? Waarom de moslims behandelen alsof die niet-toerekeningsvatbaar zijn? Ik zie geen enkele reden waarom Palestijnen, Arabieren en moslims in het Midden-Oosten niet hun lot in eigen hand kunnen nemen en iedere bewoner van hun regio tevreden kunnen stellen.

Met racisme heeft Israël helemaal niets van doen

Het is gemakkelijk een droomwereld te schetsen vanuit het relatief rustige Westen. Eerst moet er stabiliteit zijn, dan kan het recht zich ontplooien en pas daarna volgt er vrede. Omdat Arabische staten nog steeds geen zweem van democratie kennen, kan er geen sprake zijn van stabiliteit in de regio. Doorlopend wordt de wereld uitgeleverd aan brute dictators, die iedereen – niet alleen Israël – bedreigen.

Israël kent één wet voor al zijn staatsburgers. Het land houdt al veertig jaar netjes rekening met islamitische gevoelens door na de Zesdaagse Oorlog de Tempelberg – voor joden de heiligste plaats op aarde – in

beheer over te laten aan de islamitische organisatie Waqf. Onder leiding van deze groepering worden alle sporen van joodse aanwezigheid op de Tempelberg systematisch vernietigd.

De vergelijking met Zuid-Afrika gaat volledig mank en is verraderlijk en vals. Israël moet optreden tegen terroristische organisaties. In een zee van vijandige bureu en een vijfde colonne in huis moet de staat zich staande houden. Dit heeft niets met racisme van doen. De VN zwegen toen tussen 1948 en 1967 58 synagogen in Jeruzalem verwoest werden en de historische joodse begraafplaats op de Olijfberg geschonden.

De VN vormen – helaas – een politieke organisatie, die met internationaal recht weinig van doen heeft. De organisatie wordt overheerst door staten, die in woord en daad uit zijn op Israëls vernietiging. Dat heb ik van een erkend expert van internationaal recht.

Barends' megalomane wereldbeeld wordt al helemaal utopie in zijn wens van vreedzame coëxistentie tussen alle wereldreligies. Waar bestaat er in het Midden-Oosten een staat waar deze drie godsdiensten gelijkberechtigd samenwonen? Ook ik koester deze vrome wens. Maar ik realiseer mij, dat het pan-Arabische antisemitisme en antizionisme dit niet snel mogelijk maken.

Een oude joodse traditie stelt, dat aan het einde der tijden christenen en moslims samen zullen optrekken tegen Jeruzalem. Door mee te marcheren in de Arabische retoriek maak je je niet alleen medeplichtig aan het goedpraten van misdaden en agressie. Je wordt er zelfs de spreekbuis van. Doe meer recht aan de realiteit. Pas dan zullen dromen een kans van slagen maken.